

NA OKRAJ "KONTINUITY"

Samizdatový časopis Kontinuita je kompletně dílem dvou lidí, bratrů Ivo a Oto Horáka.

Ivo Horák /nar. 1960, humanitní gymnázium, zaměstnán v oboru, výpočetní techniky/ je autorem především politické části časopisu. Napsal /s jednou výjimkou/ úvodní články, dále rubriky Svět a my a Praštilo přes oči i další příspěvky. Je autorem některých fotografií a časopis zajišťoval i po grafické stránce a co se týče jeho rozmnožování.

Oto Horák /nar. 1961, střední ekonomická škola, zaměstnán v dopravním průzkumu/ je autorem především článků z kulturní oblasti, dále rubrik Soudím, upozornuji, podotýkám... /což jsou do jisté míry aktuality/ a Ad periodika /což jsou rozборы a komentáře oficiálního, ineditního i exilového tisku/. Vybíral a pořádal příspěvky k výročím osobností kultury, systematicky spisovatelů, rozhodoval o zařazování literárních příloh, psal fejetony a další příspěvky.

Myšlenka psát a vydávat vlastní samizdatový časopis pochází z července roku 1988. Přišel s ní Ivo, ale byla vlastně logickým vyústěním našeho vzrůstajícího zájmu o politiku, našich stále četnějších úvah a diskusí. Na politické otázky jsme měli značně blízké názory a oba jsme si uvědomovali, jak je existující politický rámec života našeho i společnosti svazující a negativně determinující. Blížilo se ovšem 20. výročí intervence ze srpna 1968 a s ním nejen naše očekávání, že se snad bude konečně něco dít, že naši lidé dají přece jen najevo své skutečné smýšlení. Již dříve jsme občas napsali něco "do šuplíku". Zřejmě nás k tomu motivovala /nebo spíše provokovala/ existence hlubokých rozporů mezi skutečnou povahou společenských a politických jevů a jejich interpretací ve sdělovacích prostředcích. Roku 1988 nastupovala neslaná, nemastná přestavba, která však přece jen přinášela různá opatrná přehodnocování pro nás mladší nepohnutelných, protože "nikdy" nezměněných, dogmat. S jejím postupem nepostupem, s její evidentní neudrživostí a komunistickým zakletím rostla naše chuť postavit proti smlouvání o pravdu, proti kompromisům pravdy se lží vlastní stanoviska, která nebudou dětmi právě probíhajícího kvartálu.

Časopis jsme začali dělat z důvodu jistého přetlaku v nás. V měsíci se a také se vyhrocující situací jsme nechtěli zůstat mezi těmi pasívními. Rozhodli jsme se pro časopis kulturněpolitický, byť některé články se budou týkat jen kultury a jiné zase jen politiky. O kulturní politice a politické kultuře jsme toho moc nenapsali. Přesto se domníváme, že jde o důležité, skutečně klíčové pojmy pro budoucnost.

Náš časopis dostal jméno Kontinuita. Navrhl jej Oto, ale spokojeni jsme s ním byli oba a tak jsme o jiném názvu přestali hned uvažovat. Proč ale Kontinuita? Snad proto, že by tam v jiném případě muselo aspoň někde v záhlaví stát trochu školometské "Historia magistra vitae". Lidé se přece musí vyvarovat starých chyb a omylů. Musí se zdokonalovat, jedinci za svého života, lidstvo jako druh během věků. I když je zkušenost nepřenosná, musíme kriticky hodnotit a zhodnocovat poselství času, poselství zápasů našich předků. Musíme stále hledat a navazovat na to nejlepší, čeho už bylo dosaženo, nesmíme ztrácet tuto nit, často rudou, která se táhne dějinami, byť by byla sebetenčí. Nesmíme zapomenout. Nesmíme se nechat podvádět a svádět. Pro toto krédo tedy Kontinuita.

Může se zdát, že samizdat dvou amatérů by si neměl klást příliš vysoké cíle. Jistě, neklade si je. Má minimální dosah a ještě k tomu mezi lidmi, kteří mají široký obzor i možnosti si jej dále zkvalitňovat. Přesto je nutné zabývat se humanistickými a hlubokými myšlenkami, mít je na paměti a i v časopise se k nim přihlašovat a popularizovat je. Úcta k velkým osobnostem minulosti se nemá projevovat jejich adorováním, ale studiem jejich života a díla. Takové úsilí je jedním z nejdůležitějších znaků inteligentního člověka, jedince, který se neomezuje jen na své primární potřeby a privátní zájem. Takový jedinec chce oživit paměť a vést k poznání. Přeje si, aby bylo navazováno na pozitivní jevy v našich i světových dějinách, na evoluci mravní a politickou. Přeje si kontinuitu.

Při psaní jsme byli každý svým pánem, časopis jsme vedli podle vlastních představ /a ovšem možností i schopností/. Ani jeden druhému jsme do práce nezasahovali a navzájem jsme si natolik důvěřovali, že se obešli bez šéfredaktora i obvinování se z poškozování zájmů časopisu. Nechali jsme se vést pouze pocitem odpovědnosti, vědomím závaznosti psaného slova. Byli jsme si vědomi rizik, kterým jsou vystaveny anonymní samizdaty. Psali jsme tedy s rozvahou, vyhýbali se nemístné radikalitě, militantnosti, jednostrannosti a negativismu. Věděli jsme, že by bylo levné a trapné být příliš osobní a proti jednotlivcům "vysazení". Snažili jsme se vystříhat ahistorických přístupů ke skutečnosti, snažili jsme se o objektivitu. Protože jsme nechtěli čtenáře seznamovat stále jen s vyhraněnými konkrétními názory dvou lidí, usilovali jsme tu o zobecnování, tu zase o věčnost. Někdy jsme zaujali i více subjektivní polohy, spíše ale jen pro změnu. Víme, že to nemohl být příspěvek do diskuse, jejíž neexistence nás dost trápila. Chtěli jsme, aby se v časopise objevil co nejširší okruh témat. Uváděli jsme tedy materiály, některé zdaleka ne běžně dostupné, jež jsme měli k dispozici. Ve vlastní tvorbě jsme se někdy nemohli vyhnout ani tématům, která nám byla dosti vzdálená.

Časopis jsme z bezpečnostních důvodů nerozšiřovali ve svém okolí. Doručovali jsme jej zpravidla osmi osobnostem, v šesti případech z řad neformálních iniciativ. Přes vzrůstající potíže, jak objem prací zvládnout, jsme vydrželi až do doby, kdy se stalo něco víc, než jsme na stránkách Kontinuity i v soukromí předpovídali, totiž listopadová revoluce. Takovému vývoji jsme si přáli být nápomocní, ať už jako účastníci demonstrací, které nakonec rozhodly, nebo jako autoři a vydavatelé samizdatového měsíčníku, tedy práce, která nás těšila a ve které jsme viděli jedno z možných polí naší působnosti.

ik + ok

Pro Hudek
Pro Uvazky